

W

WONEN

Ruimte zoeken in de hoogte

Anthony en Isabel kozen voor een ingrijpende dakuitbouw om hun verkrotte arbeiderswoning in Sint-Amansberg te upgraden. Hun gezin heeft nu de broodnodige oppervlakte om te leven, plus uitzicht op twee koeien. *Annelies Rutten, foto's Yvan De Saedeleer*

HOE moeilijk

is het voor jonge gezinnen om een betaalbaar huis te vinden in de stad? Voor Anthony en Isabel heeft de zoektocht lang geduurd. Hun ideaal van een afgewerkte woning met tuin in het centrum van Gent moesten ze al gauw laten varen wegens budgettaire niet haalbaarheid. Anthony: „We zijn geen doe-het-zelvers en zagen ons niet aan een zware verbouwing beginnen. Maar de zoektocht werkte op een andere manier motiverend: het idee van een verbouwing schrok ons niet langer al.“ Het paar nam een week vakantie, met het vaste voornemen om in die week een huis te vinden. Hun zoektocht had zich intussen verlegd naar de stad. „De vrijdag van die week hebben we toegezegd voor dit vervallen huis in Sint-Amansberg“, vertelt Anthony. Isabel had er een dubbel gevoel bij. „We waren blij dat we eindelijk iets gevonden hadden. Maar ik heb ervaar wakker gelegen dat we een krot hadden gekocht. Zelfs de notaris merkte het op en vroeg of we wel zeker waren van onze beslissing.“

Surrealistisch

De architect Bert Michels stelde hen gerust. „Met zo'n huis kun je veel doen. Je hebt een bepaalde oppervlakte en je kent de voorschriften. Je weet wat binnen de context de mogelijkheden zijn.“

Anthony en Isabel hadden een grote behoefte aan licht en ruimte. Ze wilden ook maximaal profiteren van het unieke uitzicht dat hun te beurt valt. Het nabijgelegen beghinhof heeft een stel grazende koeien als attractie en het weiland paalt aan hun tuintje. Overwacht, zo midden in een dichtbebouwde volkswijk. Gek genoeg zijn alle andere percelen aan de achterkant dichtgebouwd, zodat die bewoners dat surrealistische plaatje niet kunnen zien.

De voorgelieve met vier meter. Dat is weinig. Michels: „Beneden moest het dus gebeuren. Eten, zitten, koken, opbergen, het moest er allemaal in.“ De gang werd opgegeven, alle bestaande muren verwijderd. Ook de trap werd verplaatst, zodat vooraan plaats kwam voor een uitgebreid kookeiland. Eethoek en zithoek achteraan liggen een trede hoger. Opbergfuncties en toilet zijn gecentraliseerd in een doorlopende kastenwand.

In de hoogte

Het schuifraam achteraan zorgt voor licht. Dat koeien nieuwsgierig beestjes zijn, hebben Isabel en Anthony al gemerkt. Ze houden zich het liefste op ter hoogte van hun woning, waarschijnlijk omdat ze daar het meeste beweging zien.

Het was een idee van de architect om ook in de hoogte ruimte te gaan zoeken. Zijn voorstel

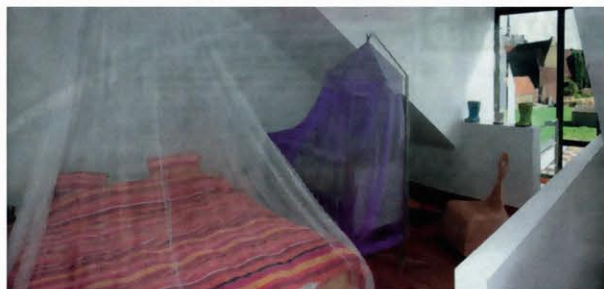
om met een uitgebreide dakkapel de zolderverdieping te verruimen, is de sleutel van het project. Zo wordt immers een schat aan nuttige oppervlakte gecreëerd. „Denk die uitbouw weg en je houdt een benepen zolderkamer over“, zegt Michels.

We kunnen hem alleen maar gelijk geven. De ouderkamer is een lichte en luchtige ruimte met veel bewegingsvrijheid. De manshoge uitbouw leidt met een glazen deur naar het platte dak, vanwaar je uitkijkt over het allegaarte van huizen en de tuinen in de buurt. Een uitzicht dat mooi wordt door de lelijkheid.

De uitbouw, die bekleed is met donkere platte pannen, heeft de achtergevel van de woning zwaar getransformeerd. Toch hebben de bewoners zonder grote problemen een bouwvergunning gekregen. Michels: „De stad Gent heeft onze argumentering volledig gevolgd.“ Maar goed ook. Als men wonen in de stad echt wil promoten, moet je ruimdenkend kunnen zijn. Zulke arbeidershuisjes zijn op zich al klein, dus moet het mogelijk zijn om die beperkte oppervlakte zo maximaal mogelijk te benutten. Leefbaar wonen vraagt ruimte.

Schuifwanden

Op de eerste verdieping is de circulatie grondig gewijzigd. Twee slaapkamers en een badkamer vullen de beperkte ruimte zo efficiënt mogelijk in. De badkamer is klein en doet denken aan een afsluitbare doos. Schuifwanden in het vlak van de muur sluiten de ruimte af. Elk hoekje is zo efficiënt mogelijk benut. De verwarming zit ingebouwd onder het bad. Waar vroeger de trap bo-

ven kwam, is nu een nis voor de droogkast gecreëerd. Handig is dat de douche ook vanuit de slaapkamer toegankelijk is.

De uitbouw op de verdieping zorgt ervoor dat het licht via een kleine vide van helemaal boven tot diep in de woning reikt. Om die reden werd gekozen voor een overloop in glas, die 's avonds kan oplichten als een gigantisch verlichtingsarmatuur.

Het tuintje is het laatste actiepoint van de bewoners. Ze willen er een ruim terras van maken, met een systeem van bloembakken die tegelijk opbergdozen zijn. Bert Michels: „Een echte tuinberg zou, zoals bij de burens, de tuin verkleinen en het uitzicht belemmeren. Creatief zijn met elke vierkante centimeter, dat is de grootste uitdaging aan zo'n project.“

Mijn huis en ik

Isabel, jij was er niet gerust op dat dit krot een aangenaam woonhuis kon worden. Ben je tevreden?

Isabel: „Zeker. Kijk hoe veel woonkwaliteit we nu hebben!“

Het blijft natuurlijk vrij klein, maar in deze fase van ons leven is de woning groot genoeg. We houden ook van de buurt. Het sociale weefsel van de stad is behoorlijk stevig. Mensen zitten hier nog op straat. De buurt leeft. De koeien zijn ons extraatje.“

Hoe lang denken jullie hier te wonen?

Anthony: „Het huis is groot genoeg voor een gezin met twee kleine kinderen. We hebben nu een dochtertje. Als de kinderen groter zijn, zoeken we waarschijnlijk een groter huis. We rekenen op een jaar of tien.“

Wat is de belangrijkste voorwaarde voor een latere verbouwing?

Anthony: „Een goede verhoudingsrelatie met de architect. Wij hebben hem bij de start carte blanche gegeven en er is nauwelijks iets aan het eerste ontwerp veranderd. Dat kan alleen als je van bij de start op dezelfde golflijntje zit. De architect heeft ons na het eerste bezoek ook het vertrouwen gegeven om door te gaan met ons project.“

► Informatie: www.bertmichels.be